

Аляксандар Мілінкевіч

застаўся без аховы.

Старонка 3

Гаральд Пінтэр

Нобэль для абаронцы Мілошавіча.

старонка 18

MTV: no content

Цяжкі старт музычнага каналу.

старонкі 7, 16

ПАЛІТЫКА**Рэйтынг Мілінкевіча: прагноз Алега Манаева**

Дырэктар Незалежнага інстытуту сацыяльна-эканамічных і палітычных даследаванняў (Вільня) прафэсар Алэг Манаеў адказаў на пытанні «НН»: «Дынаміка рэйтыngu залежыць ад здольнасці Мілінкевіча спадабацца беспартыйным». Старонка 4.

КАМЭНТАРЫ**Зьяважаныя й пакрыўджаныя**

Апазыцыя ў сучасных умовах абавязана фармуляваць задачы і за сябе, і за тую частку ўладнай «эліты», якая хоча, але ня можа пакуль сфармуляваць свае інтарэсы. Піша Віталь Тарас. Старонка 15.

ТЭМА**Горадня падае SOS**

У Горадні адбываецца пародыя на рэстаўрацыю. Яна пагражае цэльнасці Старога Гораду. Піша краязнавец Валер Руселік. Старонкі 12—13.

ЛІТАРАТУРА**Лунаньне над безданню**

Некалі жанчынам не давяралі выкладання ва ўніверсітэтах. Чаму можа навучыць прафэсар у спадніцы? Соф'я Кавалёўская даказала: матэматыцы. Галіна Дубянецкая дэманструе: філзафіі. Піша Аляксандар Фядута. Старонка 9.

РЭПАРТАЖ**Залатая пятля Расеі**

Крэмль інвэстуе неабмежаваныя рэсурсы ў раскол беларускай апазыцыі. Першым спакусіўся Фралоў. Піша Барыс Тумар. Старонка 2.

Першы ўдар

Зачыстка Гарадзеншчыны пачалася. Арыштаваны ваўкавыскі прадпрымальнік—аўганец Мікалай Аўтуховіч. Старонка 3.

PHOTO BY MEDIA.NET

Віртуальная бібліятэка

Пяць энтузіястаў на чале з Андрэем Жвірам стварылі грандыёзную электронную бібліятэку беларускіх тэкстаў. Піша Адам Воршыч.

Сайт «Беларуская палічка» (www.knihi.com) — найбольшы беларускі кнігазбор у Інтэрнэце. Тут кнігі на лобы густ: па гісторыі й кулінарыі, палітыцы й архітэктуры, безліч мастацкай літаратуры, пераклады. Мноства слоўнікаў, ёсць кнігі, якія яшчэ не друкаваліся, ёсць тыя, што даўно зьніклі з продажу. Якія яшчэ спорызы рыхтуе нам кіраўнік «Палічкі» Андрусь Жвір?

Працяг на старонцы 8.

Краіна летуценнікаў

Рэпартаж Лёліка Ушкіна з Кубы.

Самалёт Масква—Гавана заходзіць на пасадку на аэрадроме імя Хасэ Марці. У салёне — тры групы пасажыраў: сярэдняя кляса, падкія на экзотыку і халыву турысты ды былыя бандзюкі, што выбіліся ў «людзі». Гэтыя — самая неспакойная катэгорыя пасажыраў. «Боінг» толькі пакідаў тэрытарыяльную прастору РФ, а яны ўжо назююкаліся. Калі лайнэр ляцеў над Грэналяндзіяй, яны, як прывіды, блукалі па салёне, піхалі ў кішэні пасажырам грошы і мабільны ды лезьлі цалавацца. Над Фларыдай іх прабраў сон. Пасья ўсяго гэтага сыходзіш з трапу на аўтапілёце: мытня, таксі, гатэль. Тое, што ты трапіў на абячаную зямлю, якую марыў убачыць зь дзяцінства, разумееш, толькі калі пад нагамі пачынаюць хрусцець бычкі тоўстых цыгар. Ты — на Кубе.

Працяг на старонцы 10.

Сто гадоў з вамі

Многія чытачы скардзяцца, што стала цяжка купіць «НН» у шапіках. Рэч у тым, што дзяржаўным распаўсюдніцкім арганізацыям забаронена павялічваць колькасць асобнікаў «НН» у продажы. Улады спрабуюць падперці кіем гару — стрымаць нацыянальнае станаўленне Беларусі. Што рабіць чытачам? Ласкава прасіце кіяскерак замаўляць больш асобнікаў газеты. А таксама — падпісвайцеся! Гэта можна зрабіць на любой пошце. Падпісны індэкс «НН» 63125. Падпіска каштуе 4510 рублёў на месяц. Падпіска на шапікі «Белсаюздруку» таннейшая: 3440 руб. на месяц. «Наша Ніва» — гэта 24 старонкі праўдзівай інфармацыі і вострых камэнтараў штотыдзень.

Грып ляціць

Птушыны грып наступае з Азіі на Эўропу: Кітай, Турцыя, Румынія. Расея напалоханая — на Тульшчыне загінула 300 свойскіх птушак. Пераносіць хваробу пералётныя птушкі, ад якіх грып перадаецца свойскім. У Паўднёвай Азіі зарэгістраваныя выпадкі заражэння і смерці людзей. Пакуль вакцыны няма. Сымптомамі птушыны грып у людзей мала розніцца ад звычайнага, хіба тэмпература выпэйшая і да лекаў імунітэт. Інкуба-

цыйны перыяд — 2—10 дзён. Калі ў выніку мутацыі штэм зможа перадавацца ад чалавека да чалавека, здарыцца пандэмія. У сувязі з гэтым Польшча зачыніла «зялёныя калідоры» на мяжы з Беларусіяй ды ўзмацніла кантроль за ўвозам харчу, матывуючы гэта адсутнасцю мяжы між Беларусіяю ды Расеяй. Беларускае Міністэрства аховы здароўя на пачатку тыдня забараніла ўвоз падазронай прадукцыі з Расеі, Турцыі, Румыніі. Будзем спадзявацца, вірус птушынага грыпу ня трапіць да нас увесну зь пералётнымі птушкамі.

Куды зьвяртацца:

Рэспубліканскі цэнтар гігіены і эпідэміялёгіі — вул.Казінца, 50 тэл. 278-42-17

Менскай вобл. — вул.П. Броўкі, 9 тэл. 231-46-85

Менскага р-ну — н.п. Бараўляны тэл. 505-28-46

Менскі гарадзкі — вул. П. Броўкі, 13 тэл. 202-08-61

Лунаньне над безданьню

Некалі жанчынам не давяралі выкладаньня ва ўнівэрсытэтах. Лічылася: чаму можа навучыць прафэсар у спадніцы? Соф'я Кавалеўская даказала: матэматыцы. Галіна Дубянецкая дэманструе: філязофіі. Піша Аляксандар Фядута.

Адчуваньне такое, што ў юнацтве Галіна чытала шмат Цютчова і Забалоцкага зь іх разлітым у прыродзе боскім пачаткам. А ўжо ў сталым узросьце аснову свайго паэтычнага пантэізму запазычыла ў Бэнэдыкта Сьпінозы. Адсюль у яе імкненьне ўслухацца, угледзецца, учуцца ў навакольны сьвет, узяць у яго рыфмы і вобразы.

праточваецца неба
празь лістоту
сьвятло і цень
завязваюцца ў гронкі
ды лашчыцца да скуры
летуценна
ядвабны вецер
ветраны ядwab
крылатаю
смарагдавай істотай
прысела лета
на ражок старонкі
імгненьнем
запалоненая вечнасьць
ды ў локці ўдрукаваная
трава

Паэт умудраецца ўлавіць самае важнае для ўсякага непабочнага назіральніка — усёпранікальнасьць прыроднай існасьці. Ня толькі сьвятло і цень пераплятаюцца, зьвязваюцца ў вузел, у непаруўнае цэлае, але й вецер робіцца часткай ястраба, як ястраб у палёце зьліваецца зь ветрам, і цень ад яго крылаў робіцца адначасова мяжой для сьвятла, што плаўна пераходзіць у цень. І толькі трава ня зможа пранікнуць унутр чалавечай істоты, абмяжоўваючыся амаль што друкарскім адбіткам на локці.

Зрэшты, у гэтым віны травы няма. І быць ня можа. Проста чалавек — істота такая, якая нават з прыродай узаемаразуменьня дасягнуць ня можа. Хоць, здавалася б, на першы погляд, часткай яе зьяўляюцца.

Адсюль — і боль, уласьцівы чалавечай душы. Прырода болю не адчувае, а чалавек — адчувае; у гэтым і адрозьненне.

ёсьць акно а лесьвіцы няма
ці ўсё — дарма?..
о толькі
дзе жыве сапраўднасьць адкажы
не на крыжы
зрок мой нарэшце вырвецца пад
промні
праз гэты боль праз гэты боль
крок мой няўцямны адхілі ад гэтай
проймы
і не дазволь

Дубянецкая глядзіцца ў Прыроду як у бездань, поўную незлічонных зорак. Але як бы ні прасіла яна ўсявышняга адвесьці яе ад гэтай бездані, усё роўна цягне туды зазірнуць. Паэты падобныя

АНАТОЛЬ КЛЯШЧУК

да дзяцей, яны адкрываюць сабе сьвет упершыню і занавя, нібыта няма ніякіх папярэднікаў, нібыта ты — і ёсьць першаадкрывальнік. І калі ты не адкрыеш гэтага сьвету, ён і застаецца — назаўсёды! — неадкрытым.

Гэтае адчуваньне першаадкрывальніка Дубянецкую не пакідае, пра што б яна ні пісала. Пра каханьне і пра смутак, пра зіму і пра лета, пра пачуцьцё і нячуласьць — усё ўпершыню. І ўсё — на поўны адрыв, абрыў пупавіны, разрыв аорты, як у апошні раз.

тонкаю ўсьмешкаю
квадра апошняга
люстрыцца ў цемры вытокаў
лёт засьляплёны
між сьмерці-ўвакросьня
жар дарагіх апэкаў

У паэтычным сьвеце Дубянецкай няма месца для дробязяў — проста таму, што саміх дробязяў няма. Ёсьць нешта іншае, дзіўнае, захутанае ў каляровы туман.

прыйдзе спатоля ці
згоркне й высахне смага
але ня кіне вада намываць
адлюстроўкі
зь нейкіх узьмежжаў
куды не сягае развага
колішні смутак вяртаецца
ўздыхам палёгі
цьмее між хвілімі водсьвет
нейчых паглядаў
любых нязнаных
асмужаных дальлю абліччаў
нешта няўчутнае
просіць-ня-просіць спагады
нешта няўцямнае некуды
кліча-ня-кліча

Тут нібыта і карціна ёсьць, і дэталі сьвядомасьць чытача паэт не абцяжарвае. У паўтумане, паўзмку, у размытых контурах

ранніх францускіх імпрэсіяністаў можна знайсці такое — ці раным-рана, калі над возерам пачынае ўставаць лёгкая, як дыханьне каханай, белая цёплая пара. Пантэізм нездарма філязофія ўсёадзінства, адзінства Прыроды, Бога і Чалавека. Дубянецкая, спавядаючы пантэізм, адзінства гэтае адчувае і стараецца паказаць яго, не спрашчаючы і не ўскладняючы сувязі ўсіх трох пачаткаў Існага. Навошта спрашчаць, калі быцьцё ўсё роўна падобнае да павуцінны, дзе чалавек трымціць матыльком? Навошта ўскладняць, калі складанасьці хапае настолькі, што ня тое што чалавек — Бог наўрад ці разьбярэцца. Люстэрка — вось роля, якую адваля сабе паэтка Дубянецкая.

Але гэтае люстэрка — ня тое, што ў выпадку з Алесем Бадаком. Бадак баіцца зірнуць у люстэрка, таму што баіцца ня ўбачыць у ім адлюстраваньня. Дубянецкая ў люстэрка глядзіцца, але гэтае люстэрка — толькі адно зь люстраў, паміж якімі апынаецца Галіна. Яна стаіць пасярэдзіне люстранага пакою, нібыта пад абстрэлам уласных поглядаў, памножаных сторазава, тысяча-разова, мільёнразова. Такі эфэкт бездані, што адкрываецца чалавеку, які апынуўся паміж люстэрак.

морак на дне віроў
студзіць крутыя ўзвары
ціха праточацца ў кроў
яе дрыгванья чары
з пасмаў павольнай пары
з водару аяроў
повед плятуць імшары
пад перашэпт вятроў
трызьняць на дне віроў
стоенья абшары
мне атруцілі кроў
яе дрыгванья чары

Але Дубянецкая не спыняецца. Яна зацягвае да сябе, у страшную, магічную люстраную бездань тых, каму наканавана зрабіцца яе двойнікамі. Такі эфэкт датычнасьці да бездані.

заблукнеш: не спаткаеш
а спаткаеш — не спазнаеш
пераступіш: не разгледзіш
а разгледзіш — не дастанеш

Але — цягне!

...гэта час калі ў прыцемку моляцца
золкія кветкі
і нябачнае мора
варожыць кірунак любы
тут пакінулі срэбную вопратку
сёстры-падлеткі
і цішком падхапілі і зьнеслі яе
галубы

Важнае самаадчуваньне. У бездань можна спускацца павольна, паўзучы, караскаючыся, чапляючыся за карэнішчы. Можна падаць, крыкам спалоху і адчаю прадракаючы ўласную пагібель. А можна лунаць, як лунае ў бязьветраную пагоду сьпісаны вершамі папяровы ліст, лунаць так, як быццам наперадзе яго чакае — Вечнасьць і можна не сьпяшацца, таму што якраз падзеньне ў Вечнасьць — адзіная форма бясконцага палёту, маршрут якога пераборліва пракладвае Лёс.

не збаюся — о не! — Даратэя
я сама на нябёсы хварэю
колькі трызьніўся мне гэты крок
расхінала душа абалонку
і выпроствала ў бездань далоньку
дзе — у цемры пад скураю тонкай —
пульсе сьвятло як кроў
дай руку Даратэя сястрыца
я табе не дазволю разьбіцца
я ня ноша твая а крыло...

Як бы ні называла Дубянецкая свайго двойніка — у дадзеным выпадку Даратэяй, а магла б і Лярэсэяй, і Маргарытай, і Ізольдай — усё роўна гэтае сваё адлюстраваньне ўбачыла б паэтка ў люстрах Вечнасьці. Гэта ёй адкрылася мудрасьць сьпісанага папяровага ліста — пра тое, што нічога не зьнікае, усё застаецца. Памятаецца дзялёг у «Майстру і Маргарыце»:

— Дастаёўскі памёр!
— Пратэстую! Дастаёўскі неўміручы!

Дубянецкая пра гэта ня піша. А можа, піша, проста я не чытаў. Але яна жыве ў сьвеце, які працягвае чужь чытаньне вершаў Багдановіча і Блока, музыку Машышкі і Моцарта, рыпенне друкарскіх станкоў Скарыны і Гутэнбэрга. Гэты сьвет сплятаецца з дыханьня мільёнаў, і мільёнаў, і мільёнаў людзей — тых, чые імёны мы шануем, і чые — невядомыя. Але тая пара, чымсьці паўсонным дыханьнем раным-рана ўзнятая над малочным цёплым возерам, тыя перыстыя аблокі, чыйсьці ўладнай рукою раскіданыя па бела-блакітным небе, тыя галіны дрэў, вузлаватыя, нібыта чысьці спрацаваныя пальцы, працягнутыя да суразмоўніцы — усё гэта ўцямна ёй.

Гэта і ёсьць — філязофія жыцьця Паэта. Хаця, можа стацца, я памыляюся і не разгледзеў надпісаў на тонкім белым лісьце, што плаўна кружыла над безданьню.

Але гэтае падзеньне, гэты палёт і ёсьць — паэзія.

Таму што калі ліст скамечаны, то ён імкліва ляціць — у кош для паперы. І там ужо проста нічога не разгледзіш. Нават почырку.

Я — Амстэрдам

Амстэрдам — горад ровараў, турыстаў, рэстаранаў ды «кофі-шопаў», дзе вольна прадаецца «трава». Музей ван Гога ў стылі hi-tech плюс заля для малых і дарослых: з фанэрным макетам кабылы, запрэжанай у сапраўдную фурманку пачатку XX ст. На сцэнах выявы жывёл і апошняя карціна ван Гога «Чарада груганоў над полем пшаніцы». Дзеці бегаюць са шпыткамі, замалёўваюць, у дынаміках гукі дзікіх жывёл з афрыканскай саваны, экспазыцыя з хірургічнымі прыладамі вэтэрынараў XVIII—XIX ст.

Я быў у Амстэрдаме ўдзельнікам выставы, прысьвечанай 50-годзьдзю World Press Photo — найбуйнейшай арганізацыі фотажурналістаў. Здымкі розных фарматаў як адлюстраваньне часу: фотарэпартаж з СССР Анры Карцьё-Брэсона клясычным фарматам 30x40 см, здымак урагану «Катрын» 3x4 см, зроблены мабільным тэлефонам, фатаграфія турмы «Абу-Грэіб» з манітора кішэннага кампутара...

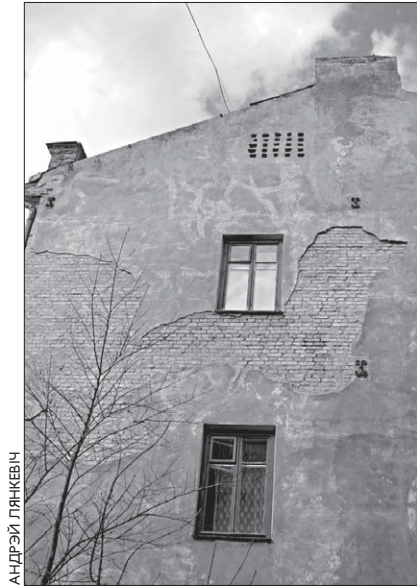
А поруч, на плоце мэтрабудоўлі, — партрэты звычайных амстэрдамцаў з подпісам: «Гэта мая ўсьмешка».

Фіранак няма нідзе. У мяне таксама. І нікому ня прыйдзе у галаву глядзець, як ядуць увечары галяндзкія сем'і, як пераапрацоўвае геі, як бізнэсоўцы працуюць за ноўтбукамі. Сустрэкаю на лесьвіцы — безь святла, шырынёю ў паўмэтра — «суседку». Яна чакае сваю пасію, прыгожую жанчыну. Мяне папярэдзілі: тут жывуць трансвэстыты.

Галоўны пляц ператвораны ў газон. Там гуляюць у валејбол, лягаць і чытаюць, выгульваюць сабак. Па-над усім — вялікі надпіс: «I AMsterdam» — «Амстэрдам — гэта я».

Тэкст і фота Андрэй Лянкевіч

АНДРЭЙ ЛЯНКЕВІЧ

ЮЛІЯ ДАРАШКЕВІЧ

Гарадзенскі палімпсэст

Прысланыя з Магілёва кіраўнікі Горадні не вычуваюць гораду. Камэнтар мастацтвазнаўцы **Сяргея Харэўскага**.

Калі я згадваю пра Горадню, то яе няяркая затуманеная прыгажосць здаецца мне нейкім дзіўным палімпсэстам. Стагодзьдзі пакінулі тут, на тым самым месцы, цудоўныя ўзоры, што змяняюцца ўвесь час.

Зоф'я Налкоўская

Польская пісьменьніца Налкоўская пісала гэтыя радочки ў сярэдзіне 1920-х гадоў. І праўда, па стагодзьдзі расейскага панавання прыпалачаная Горадні блізу так і мусіла выглядаць. У міжваенным часе польскія ўлады зыквідавалі адно капіліцу Аляксандра Неўскага, з-за таго, што яна была пастаўленая ў гонар задушэння паўстання 1863 году. Тагдышнія ўлады ставіліся да Горадні, як да *сваёй*, ашчадна і з любоўю. Былі адрэстаўраваныя шматлікія помнікі, праведзеная кансэрвацыя ўнікальных археалагічных комплексаў на Замку, закладзеныя новыя скверы і забрукаваныя ўсе вуліцы.

Войны абышлі Горадню стараною. З сусьветных войнаў яна выйшла амаль некранутаю. Галоўнай плошчаю каралеўскай Горадні спрадвеку быў Стары Рынак. Яна ж Саборная, Батуры, а дасёння Савецкая. Парадны пляц Горадні паўстаў за часоў караля Сьцяпана Батуры. Тут стаяў каралеў палац. Тутсама была й Ратуша — гарадзкое самакіраваньне.

Савецкая горадабудаўнічая практыка пакрысе сьцера з гэтае плошчы яе спрадвечны сэнс. Рэшта гістарычнае забудовы, што атачае яе па пэрымэтры, толькі намякае на асаблівы сэнс гэтага пляцу ў сэрцы старога гораду. Савецкія вандалы павыдзіралі адсюль гэтыя знакавыя аб'екты, як Ратуша, што была аточана гандлёвымі радамі, палац Радзівілаў і самае грандыёзнае збудаваньне ў нашым краі — Фару Вігаўта, што была пушчаная на друз у 1963 годзе. У выніку на месцы галоўнае плошчы Горадні ўтварылася малаўцямная прастора, аточаная выпадковымі каробкамі, безь відавочных акцэнтаў, з разарванымі візуальнымі павязямі. Гэты кут гораду стаў простым фрагмэнтам савецкага абласнога цэнтру: ляпідарныя будынкі з сылікатнае цэгля, нягледзячы на размаляваныя старасавецкія камяніцы ды турэмны подых з-за калпачага дроў, што сьперазуў былі кляштар езуітаў.

Заход Беларусі дзічэў на вачах.

Праект дэталёвае пляніроўкі Горадні 1966 году ўражваў размахам вандалізму. Ад плошчы Замку мусілі спляжыць усю прастору гістарычнага цэнтру. Паратунак прыйшоў у 1973 г., калі наступны Генплян прадугледзеў стварэньне буйнамаштабнага

гарадзкага ядра на тэрыторыях за ракой Гараднічанкай.

Аднак дробныя паскудзтвы працягваліся. Бязладна тыркалі сюд-туд будынкі камітэтаў КПСС, дамоў культуры, унівэрсамаў. Яскравы прыклад — гарадзенскі драмтэатар, пабудаваны ў сярэдзіне 1980-х. Грувасткія формы тэатру ў гушчары ста-

радаўніх камяніцаў выглядаюць недарэчна. Тады ж зьнеслі самы стары вакзал у Беларусі — каб не замінаў новаму будынку.

У 1989 г. Беларускае навукова-дасьледным інстытутам горадабудаўніцтва (галоўны архітэктар — Аляксандар Горб) быў распрацаваны дыхтоўны праект рэгенэрацыі гістарычнага ядра. Прадугледжвалася вызваліць яго ад транспарту шляхам стварэньня па ягоным пэрымэтры апорна-разьмеркавальнага колца. Моцна пашыралася пешаходная зона, узнаўляліся фраг-

мэнты гістарычных ансамбляў і ландшафтаў. Але гэты самы рацыяналістычны праект так і застаўся ў праекце.

Архітэктары ізноў, як і апошнія 60 гадоў, упарта мяркуюць, што старажытнаму цэнтру Горадні шмат чаго *не хапае*. Натуральна, ня страчаных помнікаў.

Цяперашняя перабудова старадаўняе плошчы зьявляецца да вялікага аб'ёму земляных работаў і высечкі старых дрэваў. Карцела зрабіць два падземныя пераходы для людзей, але пакінулі адзін. Карцела завяршыць археалагічныя досьледы, але толькі падкапаў да старых падмуркаў. Тэрміны й грошы падціснулі, рыхтык як за савецкім часам. Як з гонарам заяўляе галоўны архітэктар праекту рэканструкцыі, Аляксандар Захарчук, у гэтым стане Савецкая плошча гатовая да ўзнаўленьня Ратушы й палацу Радзівілаў. А хіба яна не была гатовая й раней? Дзеля чаго рабілася гэтак шмат шуму ў СМІ? Няўжо ўкладка *дэкарэнае* пліткі замест бруку таго заслугоўвала?

Гісторыкаў, рэстаўратараў, архітэктараў ды краязнаўцаў абурала тое, што праект рэканструкцыі Савецкае плошчы здзяйсняўся самымі савецкімі мэтадамі: грамадзкасьць была азнаёмленая з праектам *post factum*.

Сакрэт полішынэля просты: цэзка, амаль зямляк і аднагодка Лукашэнка Аляксандар Антаненка, які цяпер кіруе Горадні, вылузвасца, каб давесьці сваю незаменнасьць. «2005 год стане ў гісторыі гораду самым маштабным і значным па размаху капітальнага рамонту жылфонду, вуліц і магістраляў», — сказаў у адным з інтэрвію мэр.

Шчыра спачуваю аўтару праекту сп. Захарчуку, перад якім паставілі такую задачу. Раней начальства мысьліла катэгорыямі «пяцігодка», цяпер — выбараў. Паводле праекту, «у Горадні зьявіцца свой «Арбат» — ад пачатку вуліцы Савецкай да драмтэатру». От так! У эўрапейскім горадзе, прасякнутым духам готыкі й барока — даёш маскоўска-алімпійны Арбат.

Усё гэта — пыл у вочы, каб заслужыць пахвалу на вышэйшым узроўні, а то й павышэньне ў сталіцу.

Праць якія паўгоду плён няўрымсьлівых будаўнікоў можна будзе апаніць. Вось толькі паўшпываць на яго ня ўдасца. Зьнікне яшчэ нешта з старых камянеў, дэталю, краявідаў. Горадні, каралеўская сталіца, застанецца чакань адбудовы. Як загадкавы палімпсэст, па якім ізноў выпадковыя ўладары крэсьляць свае пісьмёны.

«ПАЛОНІЎ»

Рамонт мосту між Старым і Новым замкамі. Будаўнікі разабралі аўтэнтчныя цагляныя парэнчы і высеклі дрэвы вакол мосту.

Мажорная танальнасць Валіка Грышко

— Як у Пэнтагоне, — шэпча сябар, калі мы падываемся да Валіка ў офіс MTV. Атмасфэра не сьпяшаецца здзівіць сваёй нефармальнасцю, і я пачынаю думаць: «Як жа тут можна весела балбатаць?» Валіка Грышко можна назваць і зоркай, і публічнай асобай. Звычайна такія ўяўляюцца недасягальнымі снобамі. Піша Тэда Лі.

Глядзі сваё MTV

Калі я збіралася ехаць у самы кацёл беларускага аналягу MTV (Валік — намесьнік галоўнага рэдактара), знаёмыя атакавалі мяне пытаннямі. Прасілі выведць, калі, што ды як і ці хутка.

— Хіба? — дзівіцца Валік, калі я кажу, што пра беларускае MTV модна размаўляць. — Я думаю, ніхто нічога ня ведае.

Беларуская вэрсія моднага тэлеканалу пакуль знаходзіцца ў стане распрацоўкі, а ў тэлевізары рэтрансляцыя расейскае MTV. Валік кажа, што з таго самага моманту, як беларуская служба ўстаўіць хоць адну сваю хвіліну, гэта ўжо будзе наш музычны канал. Пакуль падобна да АНТ.

«Хоць адзін беларускі кліп убачыце — лічыце, што «MTV Belarus» — ужо паўнавартасны канал, — кажа Валік. — Для ўласна беларускіх праграм яшчэ час не надшоў. Цяпер галоўнае — пакрыць тэрыторыю краіны, кліпы пачаць свае круціць і грошы атрымліваць з унутрырэкламных блёкаў».

З 15 кастрычніка кожную суботу MTV ладзіць рэкламную акцыю на Кастрычніцкай плошчы: на вялікім экране — беларускія кліпы.

Мова мэдэкаў ад культуры

На якой мове будучы зьвяртацца да глядачоў прыгожыя, модныя і рухавыя беларускія дзіцячкі і хлопчыкі з самага папулярнага музычнага каналу, пакуль няясна. Валік кажа, што раскаванай моладзі, якая раскавана валодае беларускай, няшмат. Аднак хочацца верыць, што MTV заговорыць з намі на некандовай беларускай мове сьвежых і ўсьмешлівых маладзёнаў.

«Трэба памятаць, што цяпер размаўляць па-беларуску — высокі палёт, — лічыць Валік. — Мне на канале патрэбна мова, якая стварае клімат, бо беларуская мова — ня толькі цвёрдыя «ч» і «р». Няхай сабе чалавек з польскім, украінскім акцэнтам «базарыць», галоўнае, каб свабодна».

Нават прасунутыя і сымпатычныя дызайнэры з Валікавага каналу скептычна ацэньваюць родную

мову і яе пэрспэктывы. «Беларуская цяпер, як лаціна, — кажа Грышко. — На ёй размаўляюць толькі мэдыкі. Мэдыкі ад культуры». Сам Валік беларускай пабойваецца празь недасканаласць веданьне. Тэксты пісаць ён давярае паэту-нонканфармісту Арцэму Кавалеўскаму, які працуе на MTV літаратурным рэдактарам.

Уцёкі ад музычнай прастытуцы

Пяць гадоў таму Грышко паспрабаваў зрабіць музыку сваёй прафэсій. «Містэрыя гукі» прапанавала яму і яго музыкам кантракт. «Але ёсьць такая мудрая ісьціна: «Калі асалода робіцца працай, яна робіцца пракляццём», — разважае Грышко. — У прастытутак так атрымліваецца. Мы разгледзелі тады прапанову як вельмі сур'ёзную высылку на 300 канцэртаў у год. Да таго ж нашы патэнтныя працадаўцы самі да канца не маглі сабе ўявіць, як можна прадаць такую музыку, як наша, і нам

трэба было неяк перастройвацца. Тады я вырашыў ня ставіцца да творчасці прафэсіяна. Хаця насамрэч канцэртаў цяпер не хапае».

Як і для пераважнай часткі творцаў, час для Валіка — штука дэфіцытная. Таксама для творчасці не стае нармальнага мікрафону і клявішаў, а гэта вельмі тармозіць працэс. Песень на дзесяць гадоў наперад напісана, цяпер застаецца ім, капрызным, увагу ўдзяляць.

Ежа для амбіцый

Музыку Грышка паважаюць людзі розныя — маладыя скептычныя электроншчыкі, прыдзірлівыя і разборлівыя, людзі сталейшага веку, якія выраśli з «Крэмы» ды «Ўлісу». Валік прызнаецца, што ніякіх амбіцый у музыцы ў яго ніколі не было. Я пацскаю плячыма і слухаю пра «адзін вясельны выпадак»: «Аднойчы ў Менск прыехаў гурт «Сёгодня ночью» — мы мусілі быць у іх на разгэраве. Здаецца, для іх гэта былі першыя гастроля, першы канцэрт у Менску, а

для нас гэта быў ужо нейкі мільённы выступ. Мы прыйшлі спакойныя, сачылі, як яны настройваюцца і нэрвова косяцца на нас, а тут і званок: «Валік, здароў, ня грайце сёньня, бо пацаны баяцца. Ці мала, раптам вы лепш выступіце, а яны лажануцца».

Падкормліваць амбіцыі маглі б розныя факты. Напрыклад, да Валіка дайшлі весткі, што ў канадзкай беларускай дыяспары ён — улюбёны музыка.

Шчасьце

— Можаш назваць сябе шчаслівым?
— Магу.

Валік пакідае ўражаньне моцнага чалавека, які шмат дасягнуў, дайшоў да свайго посьпеху і сарваў яго голай рукой, без пальчаткі. Людзі цікавыя яму, і ён раскрываецца для іх, як бутон. Сам ён прызнаецца, што такую ўпэўненасць у сабе адчуў гадоў пяць таму. Да таго часу таксама розным прыходзілася займацца.

— Я аптыміст, гэта галоўнае, — кажа Валік.

«Разрадку» наш герой знаходзіць у спорце: бегае, «грушу» каўбасіць.

Дзесяцігадовы сын музыкі Венья (у перакладзе з лаціны — любы сын) ходзіць на хакей, і бацька цалкам падтрымлівае яго выбар.

— Спорт я таксама лічу творчасцю, — кажа ён. — Але, калі мой сын вырашыць стаць музыкам, падтрымаю яго. Нягледзячы на адсутнасць грошай, гэта вельмі добры стымул да жыцця. На жаль, у жыцці часта выпадае выбіраць паміж творчасцю і грашыма. І тая самая безграшовасць людзей у Беларусі раздражняе Валіка больш за ўсё.

Хаця Грышко і аптыміст, і чалавек-лаб, усё ж ён прызнаецца, што вакол яго няма *нятворчых* людзей, роўна як і луэраў у бліжнім радыёсе не відаць. Мабыць, пчасьлівыя і самадастатковыя прыцягваюць пчасьлівых і самадастатковых.

Мажорна

«Бурлівыя выходныя ў кожны дом!» — крычала б MTV, калі б прапагандавала Валікаў стыль жыцця. Яно б заклікала да ранішня-вечаровай фізкультуры штодня, а таксама да тусовак, клобаў, сяброў і дзяўчат. У Валіка ўсё адбываецца менавіта так. Яшчэ адзін абавязковы рытуал — штовечар займацца музыкай. Гадзіну як мінімум.

— Любімая мая страва — спагетці, — аблізваецца Грышко. — А піць люблю віскі, і вось яшчэ надаўна моцна мне палюбіўся напой, які ў Турцыі клічуць ракіяй. Падобны да нейкіх салаткаватых лекаў, 43 градусы.

— Ці маеш сваю альтэрнатыву набору «кава і цыгарэты»?

— Гарбата і пячэньне, — усміхаецца Валік і адразу ператвараецца ў малое дзіця. — Люблю салодкае. Ой, як люблю печанья яблычкі!

Пра свой імідж Валік думае, і думае яшчэ як. Ня можа намесьнік галоўнага рэдактара каналу, які рызыкуе стаць самым мадэрным у Беларусі, «забіць» на зьнешні выгляд.

— Кожны чалавек павінен сачыць за модай, за сабой і за сваім стылем, — кажа Валік. — Хаця мода таксама ёсьць розная: ёсьць асобная ў мэталістаў, асобная ў хіп-хопэраў, асобная ў мажорнаў.

— А ты да каго належыш?

— Я да мажораў, — сочыць Валік за звычайнай рэакцыяй на гэтае «абразьлівае» слова і працягвае, каб нашы твары ня зморшчыліся, як сухая груша: — Гэта ня кепскае слова. Мажор — пазытыўны чалавек, які апрацаваў па зьнешнім баку моды. У яго няма свайго акрэсьленага стылю, ён апрацаваў, як апрацоўваў у тэлеку, ён пераймае нават манеру гаварыць. У гэтым няма нічога страшнага...

На гэтай у найвышэйшай ступені мажорнай ноце мы пакідаем Валікаў Пэнтагон, які павінен будзе стаць працай і прытулкам у найвышэйшай ступені глямурных людзей, якія празь нейкі час бліснуць вачыма з тэлеэкрану, здаўшыся нам спакушалымі ці ня вельмі, прыгожымі ці ня надта, і вырашаць пытаньне мажорнасці — не мажорнасць мы будзем, гледзячы не на расейскіх аўрораў і маш маліноўскіх. Такія ў нас будучыя *свае*.

Кручок для французай

Польшча прываблівае турыстаў сартэхнікам.

«Жывяце ў Францыі? У вас цяжкі трубы? Польскі прыгажун-сартэхнік не прыедзе дапамагчы вам! Прыяжджайце лепей вы да нас на курорт!» Такія надпісы аздаблялі плякаты з выявай сартэхніка-плэйбоа, што ў чэрвені з'явіліся ў Францыі. Рэкламная кампанія Польскага турыстычнага аддзялення ў Парыжы (Polish National Tourism Office) дасяцціна падсмейваецца з французай, якія прагаласавалі супраць Канстытуцыі ЭЗ. Адною з асноўных прычынаў была боязь французай перад прывідам: мітычным вобразам «польскага сан-

тэхніка», які адбярэ ў французай працу, пагадзіўшыся працаваць за капейкі. Польскі сартэхнік стаў галоўным жупелам агіткампаніі левых супраць Эўраканстытуцыі.

Упершыню сартэхнік з'явіўся на інтэрнэт-старонцы парыскага аддзялення «Польскай турыстычнай арганізацыі». Ён зрабіў фурор. За тры летнія месяцы колькасць візитаў у парыскі офіс ПТА павялічылася на 38% (у параўнанні з адпаведным перыядам 2004 г.). Цэнтар наведалі 9,8 тыс. зацікаўленых у прыездзе ў Польшчу. Амаль на 40% узрасла таксама коль-

касць запытаў наконт краіны, што высылаліся ў парыскае аддзяленне ПТА электроннай поштай. А колькасць наведванняў ўэб-сайту кампаніі падскочыла ў дзесяць разоў. «Кампанія мела надзвычайны поспех», — гаворыць Каміла Лучыньска-Вільчак, спецыяліст ПТА па сувязях з грамадзкасцю. Ужо вядома, што Польшчу ў гэты летні сезон наведала больш турыстаў з Францыі, чым звычайна (рост склаў каля 20—30%).

Тварам рэкламнай кампаніі стаў 21-гадовы Пётар Адамскі. У камбінэзоне, абвешаны

сартэхнічным рыштункам, мускулісты прыгажун на фоне гораў і рачулак запрашае ўсіх ахвотных наведаць Польшчу. Стваральнікі рэжымы забілі двух зайцоў: зрабілі рэкламу Польшчы і змяжчылі настроі французай.

Пра незвычайную кампанію пісалі газеты ва ўсім свеце — ад Аўстраліі да Каломбіі. Усяго з'явілася 250 публікацый у прэсе. Усе артыкулы былі сабраны і выдадзены ў форме кнігі. Яе мяркую распаўсюджваць ПТА, якая налета збіраецца выдаткаваць яшчэ больш грошай на рэкламу.

Паводле *gazeta.pl*

НАД ШУМАМ ДЗЁН

Ёр з маслам

Хлеб называем «Віленскім», а малюем на этикетцы Троцкі замак. Але гэта ў кожным выпадку лепш за «Савушкін продукт» або «Пернікі падмаскоўныя». Лепш, але мы ўжо другое дзесяцігодзьдзе незалежная дзяржава і можам сабе дазволіць капнуць глыбей. Піша Тадэвуш Новак.

Паўмесяца таму меў клопат: што завезці ў падарунак у Літву? Калісьці вазіў «Крамбамбулю»: пляшка і дыск лубога літвіна білі пад дых. Але надакучыла: штотараз ставіць на стол адно і тое, расказваючы, што гэты даўні *сутольны* наш напой *менавіта мы*, нашчадкі Скарыны, адраділі, а не духоўныя дзеці Мажвідаса. «Нарачанскі» хлеб таксама прыеўся. Хто будзе есці яго, калі ў кожным гіпэрмаркеце Вільні ляжыць славуата «Vilniaus duona»?

Ледзь не павёз арабінаваю настойку з дужа «мілай» назваю «Бульбашь». Зь ёрам на канцы. — Бяруць, нішто сабе, нібыта, — абьякавым тонам адказала мне прадавачка на запыт аб смакавых якасцях прадукту. — Напэўна, устрымаюся. Назва бянтэжыць, абразліва. Мо яшчэ чаго маеце нацыянальнага? За бугор трэба! — умольна глядзеў я на дзяўчыну, якая, не падымаючы вачэй, абьякава чыркала нешта ў журнальчыку.

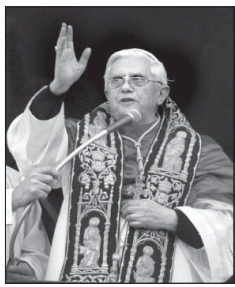
І павёз «беларускі» бальзам ды ўсё той жа «Радзівілаўскі» хлеб. На «Радзівілаўскі», які, аказваецца, «хлеб нашых продкаў», мае сябры паглядзелі з цікаўнасцю: «Ну-ну...» Зрэшты, і я ня мог даць рады сабе: добра гэта ці ня надта — называць хлеб магнаткім мяном. Так жа, як ляпіць марку «Radzivil» на «левае» віно, на ўнівэрсам у менскай Вясьнянцы. Цікава, што думаюць наконт гэтага самі Радзівілы? «Всеслав Чародей», «Князь Гедемин», «Князь Витовт» — гучыць прыгожа. Але не пакідае адчуваньне: нешта *ня тое*.

У адной літоўскай сям'і, дзе я гасяцяваў, зайшла на гэтую тэму цэлая дыскусія: ці можна выкарыстоўваць знакавыя імёны нашай супольнай мінуўшчыны для прапаганды тае самае мінуўшчыны такім вольным чынам. Жонка прыцягла — гісторык, яна дакопваецца да прычын забойства Кейстута. Таму яна вельмі эмацыйна адгукнулася на вестку, што ў Горадні з'явіцца чарговы беларускі алькагольны пуд — гарэлка «Вітаўт». Яшчэ больш літвінка ўзрушылася, даведаўшыся, што беларусы пасьпелі ўжо назваць «Князем Вітаўтам» і шампанскае.

Літоўская «рэўнасьць» мне зразумелая. Хоць і па той мяжы часам «зложывалі» гучнымі «брэндамі». Але іх багатая кулінарная гісторыя дазваляе выкопчаць і «Trejus devynieros» — настойку на зёлках, ня горшчу за «Крамбамбулю», ад якое сам Караткевіч бываў на сёмым небе, і, урэшце, «Мідус», і проста «Літоўскую» гарэліцу. А мы свой хлеб называем «Віленскім», але малюем на этикетцы Троцкі замак. Так, гэта ў кожным выпадку лепш за «Савушкін продукт» або «Пернікі падмаскоўныя» (уявім «Смургонскія баранкі» ў Піцеры). Лепш, але мы ўжо другое дзесяцігодзьдзе незалежная дзяржава і можам сабе дазволіць капнуць глыбей ды адшукаць даўнія рэцэпты і гэтка ж стара *арыгінальныя* назвы. Успомніць, што варылі, смажылі і разлівалі пад «панскай» Польшчай, пад «царскай» Расеяй, ня кажучы ўжо пра «залаты век» Літвы. І «рэгенэраваць» рэцэпты ды брэндзі. «Літоўскі» сыр той жа, пра які пісала «НН», — чым ня ўзор для пачатку? А хлеб хай будзе «Радзівілаўскім», «Траецкім», гарэлка — «Вітаўтам». Каб жа толькі ў рэцэптуры сапраўды адбылася што-небудзь са спецыфічна нясьвіскага, менскага і гарадзенскага, слодыч напраўду была неспадзяванага смаку, а гарэлка нагадвала хаця б аддалена трукні зь велікакняскага skleпу. Пакуль жа даводзіцца кожны дзень здзіўляцца, чаму масла «Сонейка», а пакаляд «Славянскій», а не наадварот, і ў чым жа «чародейность» «Всеславовой» гарэлікі? Калі адчуецца — напішыце, падзяліцеся, зьверым чуйнасць нашых языкоў.

Ватыкан супраць боксу

Папа Бенэдыкт XVI асудзіў прафэсійны бокс. У часопісе «Чывільга католіка», які адлюстроўвае афіцыйную думку Ватыкану, з'явіўся артыкул пад назвай «Амаральнасьць прафэсійнага боксу». «Для дзялкоў, якія кіруюць прафэсійным боксам, спартсмен не чалавек, а машына для зарабляння грошай», —

ліпіна «Чывільга Католика». У якасці прыкладу прыводзіцца сьмерць Левандэра Джонсана, які сканаў пасля бою з Хэсусам Чавэсам.

13 кастрычніка, Балі. Мішэль Лэсьлі, вядомая аўстралійская мадэлька, садзіцца ў машыну паліцыі. Дзяўчына была арыштавана па дарозе ў клуб, бо паліцыя знайшла ў сумачцы мадэлі дзве таблеткі экстазі. Калі віна Мішэль будзе даказана, за захоўваньне наркатыку ёй пагражае пакараньне да 15 год пазбаўленьня волі.

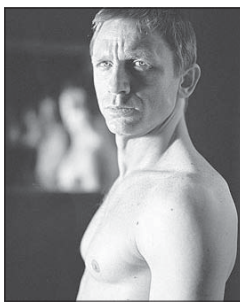
Ўолес і Громіт спалілі хату

Панядзелак прынёс стваральнікам поўнамэтражнага плястылінавага мультфільму «Ўолес і Громіт. Праклятыце труса-пярэваратня», з аднаго боку, трыюмф. Фільм заняў першае месца па касавых зборах у амэрыканскім пракаце. З другога боку — склад, у якім знаходзіліся плястылінавыя героі і дэкарацыі, згарэў. Пажар здарыўся раным-рана, а полымя ўздыхалася на вышыню 30 мэтраў.

Новы Бонд

Новым Джэймам Бондам стаў Дэніэл Крэйг, ляўрэат прэміі «Еллі» як самы стыльны актэр, 37-гадовы бляндын з суровым поглядам блакітных вачэй. Першым Крэйгавым фільмам будзе «Казино «Раяль», здыме яго рэжысэр Марцін Кемпбэл, фільм будзе нашмат больш

рэалістычны і змрочны за папярэдняю бандыяну.

Свой лёд грэе

Менскае «Юнацтва» на сваёй пляцоўцы выйграла тры матчы запар і выйшла ў паўфінал Кантынэнтальнага хакейнага кубку.

Перад пачаткам чвэрцьфінальнага турніру, што прайшоў у Менску 14—16 кастрычніка, трэнэр «Юнацтва» Міхаіл Захараў у інтэрвію «Прэсболу» заявіў: калі каманда не прабеда ў наступны раўнд, нічога кепскага не адбудзецца. Маўляў, мы аддаём прыярытэт нацыянальнаму першынству. Такое стаўленьне да эўратурніру тлумачыцца проста. У міжсезоньне двухразовага чэмпіёна краіны пакінуў дзясятак гульцоў. Дый Кантынэнтальны кубак не карыстаецца вялікай пашанай у хакейных супэрдзяржаваў. Чэхія, Фінляндыя, Швэцыя, Славакія яго ігнаруюць. Асьцярожныя выказваньні сп.Захарава былі таксама выкліканьня тым, што ў супернікі «Юнацтва» па чвэрцьфінальнай групе трапіліся даволі моцныя супернікі — «Казцынк-Тарпэда» (Казахстан) ды апанэнт па Адкрытым чэмпіянаце Беларусі кіеўскі «Сокал». Каманды, вартыя як мінімум гульні ў паўфінале. Але лёсаваньне, заснаванае на геаграфічным прынцыпе, зьявіла ўсё адну групу.

У пятніцу менчукі лёгка расправіліся ці не з галоўным сваім апанэнтам — казаскім «Казцынкам-Тарпэда»: 4:0. Зрэшты, казаскі клуб зьяўляецца па месцы прапіскі — Усьць-Каменнагорск. За каманду гуляюць толькі два прадстаўнікі карэннае нацыі, астатнія ўсе маюць славянскія прозьвішчы. Мо таму «Казцынк» і запісаўся ў вышэйшую лігу (дывізіён «Усход») расейскага чэмпіянату. Калі ж сур'ёзна, у казаскіх стэпах годных супернікаў для гульні ў хакей няма.

У суботу 15 кастрычніка «Юнацтва» гуляла з «Хакай», што прадстаўляе аўтаномную вобласць Арагон — паўночны ўсход Гішпаніі. Пакуль слова «Хака» больш вядомае не як назва хакейнай каманды, а як назва гораду са слаўным гістарычным мінулым. У 860 г., на досьвітку Рэканкісты, у яго ваколіцах граф Аснар нанёс паразу маўрам, потым за маўраў узяўся знакаміты

Сыд. У сярэдзіне XI ст. горад стаў першай сталіцай Арагонскага каралеўства — адной з апор барацьбы супраць арабаў. У 1479 г. дзякуючы дынастычнаму саюзу паміж Ісабэль Кастыльскай і Фэрнанда Арагонскім паўстала сёньняшняя Гішпанія. А Хака, як Наваградак, ператварылася ў ціхі правінцыйны гарадок з насельніцтвам у 12 тысяч чалавек.

На Пірэнеях хакей — рэч аматарская, і ў чэмпіянаце краіны няма і дзясятка камандаў. Усе гульцы чэмпіёна Гішпаніі «Хакі» недзе яшчэ працуюць і на трэніроўкі прыходзяць пасля працы. Нават замежнікі — Сяргей Гаркуша, Данііл Дзідкоўскі, Ненад Мілінкавіч — ніякія не легіянеры, а гаспадары тэрыторыі, што ў вольны ад працы на гішпанскіх прадпрыемствах час вырашылі пагуляць у хакей.

Такі прынцып камплектаваньня каманды накладвае адбітак на яе замежныя камандзіроўкі. Украінскі трэнэр «Хакі» Аляксандар Кулікоў ледзь назьбіраў гульцоў на тры пяцёркі. Ня здолеў прыехаць у Менск гішпанскі паліцыянт Хуан Іруэла, які ў вольны ад праваахоўнае дзейнасьці час гуляе за «Хаку». У часы тэрарыстычнае пагрозы праца паліцэйскага ў Гішпаніі надта запатрабаваная.

Супраціўляліся арагонцы першыя дванаццаць хвілін гульні. Пасьля на працягу адной хвіліны беларусы двойчы (Арцём Волкаў і Віктар Касцючонок) прымусілі Хасэ Алёнса выцягваць шайбу з варотаў. На 18-й хвіліне «Юнацтва» забіла трэцюю шайбу, у другім пэрыядзе — яшчэ тры. Даводзіць лік да двухзначнага выхаванцы М.Захарава ня сталі,

спыніўшыся на 8:0.

У сярэдзіне другога пэрыяду галкіпэр гішпанскага клубу атрымаў моцны ўдар шайбай у маску. Пастаяў некалькі дзясяткаў сэкундаў. Да яго па чарзе пад'яжджалі таварышы па камандзе, арбітры, ляпалі па плячы: ну як ты, браток, жывы? Жывы. Хасэ Алёнса знайшоў сілы працягнуць гульню.

«Юнацтва», якое гуляла ў суботу ў сымпатычных сіне-чырвоных швэдрах зь мільмі беларускаму воку бел-чырвона-белымі ўстаўкамі, правяло сапраўдную майстар-клясу аматарам з Арагону. Але што ўзяць з аматарскага клубу?

Закінуць адзіную шайбу брамніку «Юнацтва» Сьцяпану Гарачэўскіх арагонцы здолелі толькі ў сэрэй пасьяматчавых булітаў. Паводле рэглямэнту, буліты прабіваюцца, нягледзячы на вынік матчу. Робіцца гэта дзеля відовішчнасьці.

У суботу «Казцынк» перамог «Сокал», і матч «Юнацтва» з украінскай камандай ператварыўся ў фармальнасьць. Але менчукі, на радасць глядачам, выйгралі й тут — 2:1.

Паўфінальны раўнд Кантынэнтальнага кубку пройдзе ў Славеніі з 18 па 20 лістапада. Супернікамі «Юнацтва» будуць мясцовы «Акроні», «Рыга-2000» ды францускі «Грэнобль». Фінал кубку пройдзе ў вугорскім Сёкешфэхэрвары (13—16 студзеня). Вядомыя ўжо тры каманды-фіналісткі — вугорскі «Алба Волан», швайцарскі «Цюрых» і таліяцкая «Лада». Праўда, апошняя мае цяпер вялікія праблемы зь фінансамі. Ніякія штучныя абароны і надуманыя пошліны расейскага аўтамабільнага рынку не далі станоўчага выніку, і «Аўтаваз» — спонсар «Лад» — скарачае спонсарскія выдаткі, у тым ліку й асыгнаваньні на спорт. Так што клуб, за які выступае беларус Алег Белкін, стаіць перад пагрозай распаду. І ня факт, што возьме ўдзел у вугорскім фінале.

Наступны ж вялікі хакей у Менску чакаецца ў сьнежні, калі Беларусь прыме ўдзельнікаў юнацкага чэмпіянату па хакеі ў дывізіёне «В», а айчынная зборная паспрабуе вярнуцца ў эліту наймацнейшых.

Алег Раявец

Трэнэр беларускага «Ювэнтусу» Міхаіл Захараў ужо двойчы рабіў каманду чэмпіёнам краіны.

СПОРТ СЬЦІСЛА

Навіны тэнісу

Першая ракетка Беларусі Максім Мірны вярнуўся з чацьвёртага на другое месца ў сусьветным рэйтынгу найлепшых парных тэнісістаў. Першае месца трымае ягоны напарнік у парным разрадзе — швэд Юнас Б'ёркман. У мінулую нядзелю беларус разам з расейцам Міхаілам Южным выйграў турнір

«Кубак Крамля». У адзіночным разрадзе беларус застаўся на 32-м месцы. Між тым у Менску за Домам афіцэраў у найбліжэйшы час зьявіцца крытыя тэнісныя корты.

Глебава траўма

Паўабарона лёнданскага «Арсэналу» Аляксандар Глеб выбыў на два месяцы. Прычына — траўма калена, атрыманая ў часе

гульні футбольнай зборнай Беларусі з Шатляндыйй. Такім чынам, беларускі футбаліст прапусьціць некалькі матчаў ангельскай прэм'ер-лігі і ўсе матчы «Арсэналу» ў групавым турніры Лігі чэмпіёнаў.

От, гэтыя акрабаты

На чэмпіянаце Эўропы ў Салёніках (Грэцыя) беларускія акрабаты

заваявалі чатыры ўзнагароды — два сярэбраныя і два бронзавыя мэдалі. «Серабро» на рахунку трыё ў складзе Галіны Старэвіч, Тацяны Мотуз, Марыі Гіруць, а таксама «юніэрак» Ганны Дудкоўскай, Алісы Ёсманавай і Юліі Хрыпач. «Бронза» на рахунку дуэту Аліны Юшко і Кацярыны

Мурашкі, а таксама мяшанага дуэту ў складзе Настасьці Жарнасек і Сяргея Быхаўцава.

«Зорка» і «Славія» — на вылет

За тры туры да фінішу футбольнага чэмпіянату вызначыліся каманды, што расстаюцца з вышэйшай лігай. Гэта менская «Зорка-БДУ» і двухразовы чэмпіён

Беларусі (1996, 2000) мазырская «Славія». На зьмену ім у вышэйшую лігу вярнуліся бабруйскае «Белшына» і віцебскі «Лякаматэў». У суботу 22 кастрычніка салігорскі «Шахтар» можа афіцыйна аформіць званьне чэмпіёна. Для гэтага гарнякам дастаткова не прайграць дома жодзінскаму «Тарпэда». AP, belapan.com, belta.by

